

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **K. N.**, zastoupeného JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2014, čj. OAM-27/LE-LE05-LE05-2014, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2014, čj. 60 Az 8/2014 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Soud **určuje** odměnu ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce, ve výši 3400 Kč. Odměna bude zástupkyni vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2014, čj. OAM-27/LE-LE05-LE05-2014 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12 – 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále rozhodl, že žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu podle § 15a zákona o azylu.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Usnesením ze dne 27. 6. 2014, čj. 60 Az 8/2014 – 18, Krajský soud v Plzni postoupil věc Městskému soudu v Praze. Uvedl, že při určení místní příslušnosti v posuzované věci je nutno vycházet z § 32 odst. 3 zákona o azylu, podle kterého je k řízení o žalobě místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) hlášen k pobytu v den podání žaloby. Krajský soud zjistil dotazem u žalovaného, že žalobce

je od 28. 7. 2011 do 28. 7. 2015 ve výkonu trestu ve Věznici H. a před nástupem do výkonu trestu uvedl adresu pobytu W. 1036/10, P. 5.

[3] Krajský soud poukázal na dostupnou judikaturu. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2004, čj. Nad 98/2003 – 40 (judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz), je třeba pojem „místo hlášeného pobytu“ interpretovat v souladu s § 77 zákona o azylu. Jedná se buď o azylové zařízení, do něhož byl žadatel o azyl umístěn, nebo o místo, které žadatel oznámil Ministerstvu vnitra (dále též „ministerstvo“) a s nímž ministerstvo vyslovilo souhlas. Vazební věznici, v níž se žalobce nachází v době podání žaloby, nelze považovat za místo hlášeného pobytu podle § 77 zákona o azylu. Nelze-li místní příslušnost soudu v konkrétním případě určit podle § 32 odst. 3 zákona o azylu proto, že žalobce není nikde na českém území hlášen k pobytu, řídí se místní příslušnost soudu ustanovením § 7 odst. 2 s. ř. s. V rozsudku ze dne 15. 5. 2007, čj. 2 Azs 15/2007 – 51, Nejvyšší správní soud konstatoval, že ve shora specifikovaném případě není rozhodující ani místo faktického pobytu ani adresa uvedená v žalobě.

[4] Krajský soud uzavřel, že žalobce se v době podání žaloby nacházel dle udané adresy ve Věznici H. Toto místo nebylo relevantní ve vztahu k místní příslušnosti krajského soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. V době podání žaloby byl žalobce hlášen k pobytu podle § 77 zákona o azylu na výše uvedené adrese, tj. na území České republiky. Bylo tedy možné určit místní příslušnost podle § 32 odst. 3 zákona o azylu. Místně příslušným podle tohoto ustanovení je Městský soud v Praze. V souladu s § 7 odst. 5 s. ř. s. proto krajský soud postoupil věc Městskému soudu v Praze jako soudu příslušnému.

III.

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost. Ve věci sp. zn. Nad 98/2003 se jednalo o cizince pobývajících ve vyhošťovací vazbě. Toto místo nelze považovat za místo hlášeného pobytu podle § 32 odst. 3 zákona o azylu, proto Nejvyšší správní soud postupoval podle obecného pravidla obsaženého v § 7 odst. 2 s. ř. s. a nepřihlédl k předchozí hlášené adrese cizince. Krajský soud nepostupoval v případě stěžovatele podle tohoto obecného pravidla a věc posoudil podle místa žalobcova naposledy hlášeného pobytu. Takový postup je nesprávný, neboť stěžovatel vykonává ve Věznici H. trest odnětí svobody. Na rozdíl od vyhošťovací vazby se tedy nejedná pouze o místo dočasného pobytu, neboť lze předpokládat, že stěžovatel bude ve věznici pobývat dlouhodobě. Za této situace nelze judikaturu uvedenou krajským soudem aplikovat na jeho případ.

[6] Stěžovatel dále označil postup krajského soudu za formalistický a rozporný se zásadou hospodárnosti soudního řízení. Dojezdová vzdálenost z místa současného pobytu stěžovatele k Městskému soudu v Praze je dvojnásobná oproti dojezdu ke Krajskému soudu v Plzni. To je významné zejména z hlediska nařízení ústního jednání, k němuž bude stěžovatel předveden eskortou. Stěžovatel je taktéž názoru, že postoupením věci městskému soudu bylo porušeno jeho právo na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny, a řízení před soudem tak bylo stíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

IV.

[7] Žalovaný k věci uvedl, že považuje Městský soud v Praze za místně příslušný k projednání žaloby stěžovatele. Za místo žalobcova hlášeného pobytu podle § 32 odst. 3 zákona o azylu ve vazbě na § 77 zákona o azylu nelze považovat Věznici H. Místní příslušnost se proto řídí obecnou úpravou obsaženou v s. ř. s., a je tedy určena sídlem žalovaného správního orgánu, který rozhodl v prvním stupni a má sídlo v Praze. Tento názor má oporu i v ustálené judikatuře správních soudů.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Podle § 32 odst. 3 zákona o azylu je k řízení o žalobě místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2007, čj. 2 Azs 15/2007 - 51, publ. pod č. 1294/2007 Sb. NSS, vyplývá obsah pojmu „místo hlášeného pobytu“ z § 77 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se místem hlášeného pobytu žadatele o udělení azylu rozumí azylové zařízení, do něhož byl ministerstvem umístěn, nebo místo, které žadatel oznámil ministerstvu a s nímž ministerstvo vyslovilo souhlas (srov. § 77 odst. 1 a 2 zákona o azylu). Není tedy rozhodující ani místo faktického pobytu ani adresa uvedená v žalobě. Tento právní názor koresponduje s právním názorem vyjádřeným již dříve v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2004, čj. Nad 98/2003 - 40 (publ. pod č. 345/2004 Sb. NSS), podle kterého nelze vazební věznici považovat za místo, kde je žalobce hlášen k pobytu, neboť vazební věznice neodpovídá podmínkám stanoveným pro určení místa hlášeného pobytu podle § 77 zákona o azylu.

[11] Shora uvedenou ustálenou judikaturu lze aplikovat i na případ stěžovatele. Z hlediska určení místní příslušnosti soudu v posuzované věci není rozdíl mezi tím, zda je stěžovatel umístěn ve vazební věznici ve vyhošťovací vazbě, nebo zda je umístěn ve věznici za účelem výkonu trestu odnětí svobody. Věznici nelze považovat za místo hlášeného pobytu podle § 77 zákona o azylu, neboť věznice není azylovým zařízením, do něhož byl stěžovatel umístěn ministerstvem. Nejedná se ani o místo pobytu, které stěžovatel oznámil ministerstvu a s nímž ministerstvo vyslovilo souhlas. Proto ani případný pobyt stěžovatele ve věznici nemůže mít za důsledek právní změnu místa jeho hlášeného pobytu jako žadatele o azyl a tím i založení nové místní příslušnosti soudu (k tomu srov. také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2006, čj. Nad 6/2006 - 19).

[12] Z údajů Cizineckého informačního systému uvedených v soudním spise vyplývá, že stěžovatel měl před nástupem výkonu trestu pobyt na adrese W. 1036/10, P. 5. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že Krajský soud v Plzni rozhodl o postoupení věci Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému podle místa hlášeného pobytu stěžovatele v souladu se zákonem. Krajský soud tím respektoval i právo stěžovatele na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny.

[13] Postup krajského soudu nelze zpochybnit tím, že dojezdová vzdálenost z Věznice H. k Městskému soudu v Praze je větší než dojezdová vzdálenost ke Krajskému soudu v Plzni. Dojezdová vzdálenost z místa faktického pobytu stěžovatele do sídla místně příslušného soudu nepatří mezi zákonná kritéria pro určení místní příslušnosti.

[14] Pouze teoreticky by se mohlo jednat o důvod pro delegaci vhodnou podle § 9 odst. 2 s. ř. s. V této souvislosti lze poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, čj. Nad 138/2003 - 26, publ. pod č. 305/2004 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud v tomto usnesení dospěl k závěru, že příkázání věci jinému soudu z důvodu vhodnosti nelze odůvodnit pouze tím, že místo pobytu žadatele o azyl, který požaduje nařídít jednání, se nachází mimo obvod místně příslušného soudu.

[15] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady mimo rámec běžné úřední činnosti.

[17] Soud stěžovateli ustanovil pro toto řízení advokátku; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Soud určil advokátce odměnu v částce 1 × 3100 Kč za jeden úkon právní služby za písemné podání soudu ve věci samé a 1 × 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění pozdějších předpisů, celkem ve výši 3400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. prosince 2014

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu